ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **M. T. T.**, zast. Mgr. Pavlínou Zámečníkovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 3. 2017, čj. MV-27661-5/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 4. 2018, čj. 22 A 76/2017-41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Ministerstvo vnitra zahájilo v květnu 2014 řízení o zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu, protože byl žalobce pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 8 let, který vykonával ve věznici se zvýšenou ostrahou. Jelikož bylo řízení zahájeno přede dnem 17. 12. 2015, rozhodovalo ministerstvo podle právní úpravy účinné do tohoto dne. Podle této právní úpravy bylo nutné zabývat se tím, zda jsou dopady tohoto rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince přiměřené (podle právní úpravy účinné od 18. 12. 2015 není nutné přiměřenost rozhodnutí zkoumat, pokud byl cizinec odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, který přesahuje 3 roky). Žalobce pobýval na území České republiky od roku 2002 a žil zde s manželkou a dcerou.

[2] Ministerstvo shledalo, že rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Rozhodnutím ze dne

26. 1. 2017 proto zrušilo žalobci povolení k trvalému pobytu. Žalovaná rozhodnutí ministerstva potvrdila. Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu. Krajský soud dospěl k závěru, že ministerstvo i žalovaná posoudily otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí správně, a žalobu zamítl.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Podle stěžovatele je § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozporu se směrnicí Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny. Proto měly správní orgány i krajský soud tuto směrnici použít v souladu s principem přednosti směrnice. Jestliže směrnice neměla podle jejich náhledu přímý účinek, měly ji aspoň brát v úvahu při výkladu zákonného ustanovení (nepřímý účinek směrnice). Stěžovatel se domnívá, že správní orgány ani krajský soud neměly posuzovat charakter a závažnost stěžovatelova protiprávního jednání, protože to není součástí použitého ustanovení zákona o pobytu cizinců. Krajský soud dále pochybil při posouzení otázky nepřiměřeného zásahu do stěžovatelova rodinného života. Jeho dcera nebude mít zajištěnu osobní péči otce, kterou jí zaručuje Úmluva o právech dítěte. Rozhodnutí o zrušení stěžovatelova povolení k trvalému pobytu se rovněž dotkne finanční situace stěžovatelovy rodiny. Dále stěžovatel považuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, protože se soud nezabýval okolnostmi, které by mohly bránit stěžovatelově rodině ve vycestování do země původu.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] NSS se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Neshledal ji však důvodnou, protože krajský soud všechny své závěry dostatečně a srozumitelně zdůvodnil a v odůvodnění svého rozsudku se dostatečně zabýval i zásahem do stěžovatelova rodinného a soukromého života (včetně zvážení ekonomických poměrů stěžovatelovy rodiny). Stěžovatel tedy nenamítá ani tak nepřezkoumatelnost, ale spíše nesprávné posouzení přiměřenosti zásahu do svého soukromého a rodinného života. To, že stěžovatel nesouhlasí se závěry krajského soudu, však neznamená, že je rozsudek soudu nepřezkoumatelný.

[6] Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 17. 12. 2015) *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, pokud byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*

[7] Nepanuje spor o to, že stěžovatel byl rozsudkem Krajského soudu v Brně ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci pravomocně odsouzen dne 20. 2. 2014 za úmyslný trestný čin k osmi letům nepodmíněného trestu odnětí svobody (tyto rozsudky jsou součástí správního spisu). Z výkonu trestu odnětí svobody byl podmíněně propuštěn. Není tedy pochyb o tom, že stěžovatel naplnil jeden z předpokladů pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Stěžejní pro posouzení této věci je proto otázka, zda zrušení povolení k trvalému pobytu nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života.

[8] Touto otázkou se jak správní orgány, tak krajský soud zabývaly poměrně podrobně. Správní orgány správně konstatovaly, že jelikož stěžovatelova manželka i dcera

mají na území České republiky trvalý pobyt a stěžovatelova rodina zde žije již řadu let, zrušení stěžovatelova povolení k trvalému pobytu nutně představuje zásah do rodinného života. Otázka je, zda lze takový zásah považovat za přiměřený. Proto je zapotřebí poměřit právo stěžovatele na rodinný život a veřejný zájem na tom, aby na území České republiky nebyla páchána závažná trestná činnost.

[9] Skutkově obdobnou věcí se již zabýval NSS například v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30. V něm NSS dospěl k závěru, že zrušení povolení k trvalému pobytu je sice zásahem do rodinného života cizince, stěžovatel a jeho rodinní příslušníci však nejsou zbaveni možnosti vést řádný rodinný život společně ve Vietnamu. Vzhledem k okolnostem případu tak nebylo porušeno právo rodiny na rodinný život podle Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb.). Překážky společného soužití stěžovatelovy rodiny ve Vietnamu neshledaly správní orgány ani krajský soud v této věci. Žádné konkrétní skutečnosti, které by rodině bránily ve vycestování do země původu, navíc sám stěžovatel nenamítal. Naopak správní orgány zjistily, že stěžovatel nepozbyl vazby na svou zemi původu a že vycestováním z České republiky rodina neztratí zdroj obživy (není závislá na nějakém oprávnění k podnikání na území České republiky). Jistě že přestěhování celé rodiny do země původu představuje určitou zátěž, není však nemožné. Výraznou zátěží pro rodinný život byla navíc i doba, kterou stěžovatel strávil vlastním zaviněním ve vězení.

[10] Proti tomuto zásahu do práva na rodinný život stojí veřejný zájem na tom, aby na území České republiky nebujela trestná činnost. Stěžovatel spáchal zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy (jako člen organizované skupiny se vědomě delší dobu a ve značném rozsahu podílel na organizování, přípravě a na samotném pěstování konopí a výrobě marihuany). Povaha tohoto zvlášť závažného zločinu i trest, který stěžovatel obdržel, svědčí o tom, že stěžovatelovo protiprávní jednání vykazovalo značnou společenskou škodlivost. Stěžovatel si měl a mohl být vědom všech důsledků, které ponese za spáchání tohoto úmyslného trestného činu, a to nejen v režimu trestněprávním, ale i v režimu zákona o pobytu cizinců. Jestliže stěžovatel nechtěl vystavit svou rodinu obtížím spojeným s ukončením svého trvalého pobytu (a své dceři neztížit přístup k péči ze strany otce) na území České republiky, měl se zde zdržet páchání trestné činnosti. S ohledem na poměřované hodnoty a zájmy není zásah v podobě zrušení povolení k trvalému pobytu nepřiměřený ve vztahu ke stěžovatelovu rodinnému životu. Tento závěr vyplývá z již zmíněného rozsudku ve věci 2 Azs 147/2016 a NSS neshledal důvod se od něj v této věci odchýlit. NSS je rovněž přesvědčen, že krajský soud nepochybil tím posuzováním závažnosti stěžovatelova protiprávního jednání. Krajský soud tak totiž nerozšiřoval ustanovení zákona o pobytu cizinců ani nenahrazoval závěry trestních soudů, ale toliko poměřoval hodnoty a zájmy, které proti sobě v této věci stály. Bez tohoto posouzení by nemohl dospět k žádnému závěru.

[11] K dalším poněkud obecným stěžovatelovým námitkám NSS podotýká, že není důvod pro přímé použití směrnice o právu na sloučení rodiny, protože § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců s ní není v rozporu. Účel směrnice je přimět členské státy Evropské unie, aby přispívaly ke společnému soužití členů rodiny. Směrnice však v žádném případě nepřikazuje členským státům trpět na svém území každého bez ohledu

na to, zda vede spořádaný život, či páchá trestnou činnost. Tato námitku tedy není důvodná.

[12] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované nevznikly náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu